καταπράσινο λειβάδι, στὸ ὁποῖο κατεσκήνωσε στρατὸς τοῦ Βασιλῆᾳ τῆς χώρας, ἀπὸ ἕξη χιλιάδες ἄντρες. Ὁ ἀρχιστράτηγος Ταγανὸς φρουροῦσε τὸ Κάστρο. Ὅταν ἐπλησίασε ὁ Σατζὶδ Βαθάλ, ὁ Ταγανὸς ἦρθε σὲ προϋπάντησί του συνοδευόμενος ἀπὸ σαράντα καλογήρους. Τὸν ἐρώτησαν ποῖος εἶνε, καὶ ἀπάντησε :

— Εἶμαι ὁ μοναχὸς Ἀκάκιος, ἐμελέτησα πολλὰ χρόνια τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ ἔπαθα πολλὰ στὴ ζωή μου.

— Πρόσεξε ! Μήπως εἶσαι ὁ Βαβάλ, ὁ αἱματοπότης ; τοῦ λέει ὁ Ταγανός.

Ὁ Σατζὶδ Βαθὰλ καμώθηκε τὸ θυμωμένο, ἀπήγγειλε μερικὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ γύρισε γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ καλόγηροι τὸν ἐκράτησαν κ' ἔλεγαν στὸν ἀρχιστράτηγο :

— Ἀφ' ὅτου ἐχτίστηκε ἡ πόλις αὐτή, τέτοιο ἀστέρι τῆς Πίστεως δὲν μᾶς ἐπισκέφθηκε ! Γιατί νὰ τοῦ μιλήσῃς τόσο πικρὰ καὶ νὰ τοῦ λυπήσῃς τὴν ἀγαθὴ καρδιά του ;!

Τότε ὁ Ταγανὸς ἔπεσε στὰ γόνατα, ἐζήτησε συχώρεσι ἀπὸ τὸ Σατζὶδ Βαθὰλ καὶ μπῆκαν μαζὺ στὸ Κάστρο.

Ὥς στὰ βαθιὰ τῆς νύχτας συζητοῦσαν γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα. Οἱ σαράντα καλόγηροι, νικημένοι ἀπὸ τὴ σοφία τοῦ Σατζὶδ, τὸν καλονύχτησαν γιὰ νὰ πάνε νὰ κοιμηθοῦν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Σατζὶδ Βαθὰλ σηκώνεται σιγὰ-σιγά, μπαίνει στὴν κάμαρα καὶ κόβει τὸ κεφάλι τοῦ Ταγανοῦ. Ἔπειτα σφάζει ἕναν-ἕναν τοὺς 40 καλογήρους... Κατεβαίνει στὴν αὐλὴ καὶ ρωτάει ἕναν ἀπὸ τοὺς δούλους ποὺ εἶνε ἡ κάμαρα τῆς Ναροῦζ τῆς Βασιλοπούλας, γιατί εἶχε μιὰ βιαστικὴ εἴδησι νὰ τῆς πῇ.

— Πὲς σὲ μένα τὸ μήνυμα, κ' ἐγὼ θὰ τῆς τὸ φέρω, ἀπαντᾶ ὁ δοῦλος.

— Πλησίασε, τοῦ εἶπε ὁ Σατζὶδ, ἁρπάζει τὸ δοῦλο ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν πνίγει καὶ τὸν γκρεμίζει ἀπὸ τὰ μπεντένια κάτω.

Συνεχίζοντας τὰ μεταμεσονύχτια κατορθώματά του ὁ Σατζὶδ Βαθάλ, περνᾶ στοὲς καὶ διαδρόμους, μπαίνει σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα καὶ βλέπει ἕνα θρόνο χρυσοσόφυρο. Στὸ θρόνο βλέπει ξαπλωμένη τὴ Ναροῦζ Βανοῦ καὶ κοιμόταν. Στάθηκε γιὰ λίγο μαγεμένος. Τὸ πρόσωπο τῆς Βασιλοπούλας ἔλαμε σὰν τ' ὁλογιομο φεγγάρι !...

Ὁ Τουρκομᾶνος ἤρωας ἐπλησίασε κ' ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω της. Ἡ Ναροῦζ ξύπνησε τρομαγμένη κ' ἔκανε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

— Μὴ φωνάξῃς γιατί σὲ κομματιάζω ! Εἶμαι ὁ Σατζὶδ Βαθάλ !

Ἡ κόρη ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ὁ Σατζὶδ τῆς ἐδούλωσε τὸ στόμα μ' ἕνα μαντῆλι, τὴν ἔδεσε μὲ σχοινὶ καὶ τὴν κατέβασε ἀπὸ τὸ τεῖχος τοῦ Κάστρου στὸν κάμπο. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα ἄλογο, καβάλησε ἐπάνω μὲ τὴ Βασιλοπούλα κ' ἔφυγε σὰν ἀστραπή. Καὶ κανεὶς δὲν ξανάειδε οὔτε τὸ Σατζὶδ Βαθάλ, οὔτε τὴν πεντάμορφη Βασιλοπούλα.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΕΛΛΑΣ

Ἡ φανέλλα ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀπορροφᾶ ἀμέσως τὸν ἱδρῶτα καὶ νὰ διατηρῇ τὸ σῶμα στὴν ἴδια πάντοτε θερμοκρασία.

— Ὁ ἐλαφρὸς ἐρεθισμὸς ποὺ προκαλεῖ στὴν ἀρχὴ ἡ φανέλλα στὴν ἐπιδερμίδα εἶνε ὑγιεινὸς καὶ συντελεῖ στὴν καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

— Ἡ φανέλλα εἶνε ἄριστο προφυλακτικὸ κατὰ τῶν κρυολογημάτων ποὺ γίνονται αἰτία τόσων ἀσθενειῶν.

— Ἡ φανέλλες εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὀργανισμούς, καθὼς καὶ γιὰ ὅσους ἔχουν πάθει ἀπὸ πνευμονία, πλευρίτιδα, βρογχίτιδα κλπ.

— Ἡ χρῆσις της ὅμως ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς πρέπει ν' ἀποφεύγεται, γιατί ἔτσι αὐτοὶ χάνουν ἕνα πολύτιμο προφυλακτικὸ μέσον ποὺ ἴσως ἀργότερα τοὺς χρειασθῇ.

— Μὲ δυὸ λόγια ἡ φανέλλα εἶνε γιὰ τὸ στῆθος ὅ,τι καὶ τὸ κινίνο γιὰ τὸν πυρετό.

— Ἂς ποῦμε ὅμως καὶ μερικὰ γιὰ τὴν ἐτυμολογία τῆς λέξεως «φανέλλα».

— Ἕνας Γάλλος γιατρὸς παράγει τὴ λέξι ἀπὸ τὸ λατινικὸ «vlamen», ποὺ σημαίνει τὸ πρᾶγμα ποὺ ζεπάζει. Ἕνας ἄλλος τὴν ἐτυμολογεῖ ἀπ' τὸ ἐπίσης λατινικὸ «flamineum» ποὺ σημαίνει ἕνα εἶδος ἐριούχου πέπλου.

ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

Καθὼς μαθαίνουμε ἀπ' τὴν ἄλλοτε ἐκδιδομένη «Ἐφημερίδα τῶν φυλακῶν», κατὰ τὸ ἔτος 1856 ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα 17 θανατικαὶ ἐκτελέσεις, στὰ 1867 5, στὰ 1869 24, στὰ 1870 44, στὰ 1871 20 καὶ στὰ 1872 14.

Ἐπίσης στὸ ἴδιο διάστημα ἐπὶ 287 καταδικασμένων σὲ θάνατο χαρίστηκε ἡ ζωὴ σὲ 163,

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΜΟΥΣΤΑΦΑΣ

ΤΟΥ A. DESTROYES

Στὴ Χάβρη εἶχα γνωρίσει ἕνα σκύλο ποὺ τὸν ἔλεγαν Μουσταφᾶ. Ἦταν ἕνα μικρόσωμο, δειλὸ καὶ κουτσὸ ζῶο. Τὸ δεξὶ μάτι του ἔλειπε καὶ τὸ ἀριστερό τοῦ, ποὺ ἦταν βλαμμένο κ' αὐτό, ἐνέπνεε ἕναν ἀτερίγραπτο οἶκτο.

Τὸ σακάτικο αὐτὸ ζῶο τὸ εἶχε βρεῖ μιὰ νύχτα, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου, ἕνας διαβάτης. Ὁ διαβάτης αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἐργατικὸς ποὺ εἶχε παραπιεῖ αὐτὴ τὴ νυχτιὰ καὶ εἶχε μεθύσει.

Περνοῦσε λοιπὸν ἀπὸ τὸ δρόμο, παραπατῶντας καὶ τρεκλίζοντας, ὅταν διέκρινε ἔξαφνα τὸν πληγωμένο σκύλο ποὺ καθόταν ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνιά. Παρασυρόμενος τότε ἀπὸ τὴ φυσική του συμπόνια, πῆγε κοντά του, ἔπλυνε τὴν πληγή του καὶ τὴν ἔδεσε ἀπαλὰ μ' ἕναν ἐπίδεσμο.

Ὁ σκύλος τὸν ἄφινε νὰ τοῦ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε, χωρὶς νὰ τολμάῃ ὁ δύστυχος οὔτε νὰ γλύψῃ τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν περιποιόταν μὲ τόση στοργή. Ὁ ἐργάτης, ἀφοῦ ἔδεσε τὸν ἐπίδεσμο, κουτούλισε μιὰ—δυὸ φορὲς, ἔκλεισε τὰ μάτια κ' ἀποκοιμήθηκε, ροχαλίζοντας, κατάχαμα στὸ χῶμα ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσι του...

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ξύπνησε, παραξενεύτηκε πολύ, βλέποντας τὸ σκύλο νάχῃ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο του καὶ νὰ τὸν κυττάῃ μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη.

Θυμήθηκε ὅμως ὡστόσο τὴ βραδυνὴ σκηνή, κ' ἐπειδὴ εἶχε ξεμεθύσει πειά, θέλησε νὰ διώξῃ τὸ φτωχὸ ζῶο. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἔδειξε τέτοια λύπη γιὰ τὴν ἀπόφασί του, ὥστε ὁ Ροβέρτος—ἔτσι λεγόταν ὁ ἐργατικὸς—τὸ χάιδεψε φιλικὰ καὶ τὸ κράτησε κοντά του.

Ὁ κύριος κ' ὁ σκύλος ζῆσαν ἔτσι δυὸ χρόνια. Ἡ ἀγάπη τοῦ σκύλου πρὸς τὸν κύριό του ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ δὲν ἦταν καθόλου ἐνοχλητική. Στεκόταν πάντα σ' ἀπόστασι ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν κυτταζε στὰ μάτια, χωρὶς νὰ ἐπιζητῇ τίς θωπεῖες του.

Πέρασαν ἔτσι ἄλλα δυὸ χρόνια, κ' ἔξαφνα ὁ σκύλος ἔπεσε ἄρρωστος ἀπὸ μιὰ ἀγιάτρευτη ἀρρώστεια. Ὁ Ροβέρτος, μὴ θέλοντας πειὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄρρωστο σκύλο μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἀποφάσισε νὰ τὸν πνίξῃ !....

Περίμενε λοιπὸν ἕνα βράδυ νὰ σκοτεινιάσῃ, σὰν καὶ τότε ποὺ εἶχε βρεῖ τὸ Μουσταφᾶ στὸ δρόμο, τὸν πῆρε μαζύ του καὶ πήγανε στὴν προκυμαία. Ἡ θάλασσα ἦταν φουσκωμένη, ὁ οὐρανὸς χωρὶς φεγγάρι, ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος σφύριζε πένθιμα καὶ τὰ κύματα ὁρμοῦσαν ἀγριεμμένα στὰ μουράγια, ὅπου συντρίβονταν καὶ σκόρπιζαν ἄσπρους ἀφρούς. Ὁ Ροβέρτος ἔδεσε μιὰ πέτρα στὸ λαιμὸ τοῦ σκύλου ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸν πυρετό, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔρριξε μέσα στὸ νερό.

Ὁ δύστυχος ὁ Μουσταφᾶς δὲν ἄφησε οὔτε μιὰ κραυγὴ παραπόνου. Λὲν ἀκούστηκε παρὰ μόνο ὁ ὑπόκωφος κρότος τοῦ σώματός του ποὺ ἔπεφτε στὴ θάλασσα.

Ὁ Ροβέρτος θέλησε τότε νὰ σκύψῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τέλος τοῦ σκύλου του. Ἔξαφνα ὅμως ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε, τοῦ πῆρε ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ σκοῦφο του —ἕνα σκοῦφο κεντημένο ἀπὸ χέρι ἀγαπημένο— καὶ τὸν πέταξε μέσα στὸ νερό, πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ Ροβέρτος γύρισε στὸ σπίτι του καταλυπημένος γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ σκούφου του μᾶλλον, παρὰ γιὰ τὸν πνιγμὸ τοῦ σκύλου του. Στὸ σπίτι ἔφαγε κ' ὕστερα πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ. Θάχε περάσει ἔτσι ὥς μισὴ ὥρα, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα γρατσούνισμα στὴν πόρτα. Πετάχτηκε τότε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Στὸ κατῶφλι, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, εἶδε τὸ Μουσταφᾶ !... Ἦταν ἀκοιμισμένος στὸν τοῖχο, κρατοῦσε στὰ δόντια του τὸ σκοῦφο τοῦ κυρίου του κ' ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὸν πυρετό...

Τὸ θέαμα ἦταν σπαρακτικό !... Τὸ νερὸ ἔτρεχε ἄφθονο ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ φτωχοῦ ζώου κ' ἔσταζε κατὰ γῆς, ἀνακατωμένο μὲ αἷμα. Ὁ Ροβέρτος ἀγκάλιασε τότε δακρυσμένος τὸν πιστό του Μουσταφᾶ καὶ πῆρε ἀπ' τὸ στόμα του τὸ σκοῦφο του.

Τότε ὁ Μουσταφᾶς ἔρριξε στὸν κύριό του μιὰ τελευταία ματιὰ καὶ ξεψύχησε, στὰ πόδια του, ἀφοῦ προτήτερα ἄφησε μιὰ ὑπόκωφη κραυγή. Νὰ ἦταν τάχα κραυγὴ χαρᾶς γιὰ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ κυρίου του ἢ πόνου γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη ! Ποιὸς ξέρει....

A. DESTROYES

ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Τὸ ἱερατικὸ προσωπικὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀνήρχετο σὲ χιλίους. Ἀργότερα, ἐπὶ Ἡρακλείου, κατῆλθε σὲ ἑξακοσίους, ὡς ἑξῆς : Πρεσβύτεροι 80, διάκονοι 150, διακόνισσες 40, ὑποδιάκονοι 70, ἀναγνῶσται 160, ψάλτες 25 καὶ θυρωροὶ 75.